

Подъ дърветата тържествено крачи съ огромни копита мършавъ конь. Месата му висятъ като кални дрипи. Това е единъ конь скелетъ, наметнатъ съ собствената си крастава кожа.

Върху неговия вратъ, замислено наклоненъ, е окаченъ меденъ звънецъ, който пилѣе звънъ, тихъ, но напрегнатъ като загадъченъ призивъ на далечни камбани въ планинитѣ. Той е престаналъ отдавна да пасе окървавената трева и тѣжно души и леко побутва мъртавитѣ съ края на ноздритѣ си.

Достоенъ другаръ за всѣки отъ тѣзи мъртви ездачи, ти съ една вѣчна надежда въ своитѣ огромни, убити очи, чакашъ да се пробуди нѣкой и, яхналъ те, да пришпори твоего още смѣло, макаръ и погребано вече сърце.

И наистина, ще можешъ ли ти, о човѣчество, да издържишъ атаката на единъ подобенъ кавалеристъ, който ухиленъ, но мраченъ, вдълбоченъ и спокоенъ, безъ пика и безъ сабя, безъ любовъ и безъ умраза, би те атакувалъ?

Една трѣба е окачена на единъ клонъ, и когато вѣтроветѣ, озѣбени, яростни, безумни, затрѣбятъ зарята, ще се събудятъ само гарванитѣ.

Тежки мъгли се влачатъ по върховетѣ на дърветата, влагата смазва съ своята изпотена и студена пета всѣки звукъ, гората бавно плете савана на тѣзи изоставени трупове... Мълчание... или, може би, дълга, дълбока и тѣжна въздишка на земята.